

lachte en praatte zij, koketteerde een beetje, amuseerde zich blijkbaar voortdurend met hen — het ernstige, uitgestreken gezicht, dat eveneens bij het moderne dansen scheen te behoorren, vond ze bespottelijk. En, het vreemdste nog misschien: zoodra zulk een kwasi feestelijkheid beëindigd, zijzelf tenminste ervan weggegaan was, met Huib alleen en op weg naar huis, viel ze doorgaans terug in haar, tegenwoordig zoo gewone, stille somberheid, ja toonde zich vaak zwijgzamer nog en melancolieker dan anders — gevolg allicht van vermoeienis — voor Huib intusschen zacht en aanhankelijk, zich aan zijn zijde vleidend, het blonde hoofd liefst als neergeknakt op zijn schouder, en ook bij hun nachtelijke omhelzingen even hartstochtelijk overgegeven als teeder en begripend.

Huib kon er dan ook niet toe komen, haar over die uitgelatenheid en danslust ook maar iets afkeurends, laat staan verwijtends te zeggen; integendeel, hij hoopte, dat die buien zouden meewerken, haar van haar somberheid en stille zorgen af te brengen; een enkelen keer maar uitte hij, op zachten toon en met een vriendelijk-plagenden glimlach, zijn verwondering: „Dat je toch zoo van dat dansen bent gaan houden, Lieneke... Had ik nou nooit van je gedacht....”

„Och! Van houden. Ik weet niet, dat is het ook eigenlijk niet, geloof ik. Maar 't is zoo'n bevrijding, zie je, God, je weet niet.... Je moet het toch ook 'is probeeren. Je bent er nog heelemaal niet te oud voor. Het is, na een poosje, of het dansrythme zich meedeelt aan je innerlijk, of alles lichter wordt... Je zweeft een oogenblik je leven door.... je weet van niets anders meer.... tijdelijk....”

„Hm! Ja.... Goed.... Maar dan alles wat er bijkomt, hè? Het lachen en pleziermaken met soms totaal onbekende... en niet altijd even gunstige....?”

„O! Dat? Nou ja! Dat hóórt er nu eenmaal bij! 't Is een spel... een soort comedie.... niets anders!.... Ze zijn me niets, geen van allen, die dansheertjes.... Weet je ook wel....”

Verder kreeg hij haar niet. En Huib berustte daar graag in. Als 't anders niet was! Eens te dansen, te lachen, vroolijk te zijn.... maar ze was er immers jong voor!

Mocht het maar wat nawerken, mocht zij over 't algemeen maar weer wat opgewekter, gelukkiger worden... Er ook weer wat fleuriger uitzien.... Die straling van drie jaar geleden... Och!

Van hun vroegere vrienden en kennissen ontmoetten de Hooglands, dit voorjaar, dezen zomer, maar weinigen. Does en zijn vrouw kwamen nooit meer naar stad, de pas getrouwde Melchior Spin hield zich blijkbaar opzettelijk afzijdig, Vechtel vertoonde zich in het geheel niet meer. Tot de al benauwender stemming in de wilde gezinnen van Blécour en Reelink